

Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ

G. PITRUZZELLA

представено на 28 май 2020 година¹

Съединени дела C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P и C-604/18 P

Съвет на Европейския съюз

срещу

Dr. K. Chrysostomides & Co. LLC,

и другите страни, чиито имена са посочени в приложение I²,

Европейска комисия,

Европейска централна банка (ЕЦБ),

Еврогрупа,

Европейски съюз (C-597/18 P)

и

Съвет на Европейския съюз

срещу

Eleni Pavlikka Bourdouvali,

и другите страни, чиито имена са посочени в приложение II³,

Европейска комисия,

Европейска централна банка (ЕЦБ),

Еврогрупа,

Европейски съюз (C-598/18 P)

и

Dr. K. Chrysostomides & Co. LLC,

и другите страни, чиито имена са посочени в приложение I, (C-603/18 P),

Eleni Pavlikka Bourdouvali,

и другите страни, чиито имена са посочени в приложение II,

(C-604/18 P)

срещу

Съвет на Европейския съюз,

Европейска комисия,

Европейска централна банка (ЕЦБ),

Еврогрупа,

Европейски съюз (C-604/18 P и C-604/18 P)

„Обжалване — Извъндоговорна отговорност — Икономическа и парична политика — Програма за подпомагане на стабилността в Кипър — Еврогрупа — Правно естество — Компетентност на юрисдикциите на Съюза“

¹ Език на оригиналния текст: италиански.

² Списъкът на другите страни в производството е приложен само към варианта, съобщен на страните.

³ Списъкът на другите страни в производството е приложен само към варианта, съобщен на страните.

1. Какво е правното естество на Еврогрупата? Как се позиционира това образувание в сложната конституционна рамка на Икономическия и паричен съюз (наричан по-нататък „ИПС“)? Може ли Еврогрупата да се квалифицира като „институция“ по смисъла на член 340, втора алинея ДФЕС? Съответно разполагат ли с правораздавателна компетентност юрисдикциите на Съюза по искове за обезщетение за вреди, предявени на основание на тази разпоредба, срещу Еврогрупата за евентуални вреди, причинени от твърдените увреждащи действия на този орган?

2. Това са разглежданите в настоящото заключение въпроси във връзка с две жалби, подадени от Съвета на Европейския съюз⁴, подкрепян от Европейската комисия, срещу две решения на Общия съд (наричани по-нататък „обжалваните решения“)⁵, в които последният отхвърля възраженията за недопустимост, повдигнати от Съвета във връзка с искове за обезщетение за вреди, предявени *inter alia* срещу Еврогрупата.

3. Делата по двете посочени по-горе жалби на Съвета, върху които, в съответствие с искането на Съда, се съсредоточава настоящото заключение, са съединени с две други дела по жалби⁶, подадени от притежатели на влогове или акционери в две кипърски банки (посочени в приложения I и II, наричани по-нататък „ищите в първоинстанционното производство“), също срещу обжалваните решения. Те искат отмяна на посочените съдебни решения, доколкото Общият съд отхвърля предявените от тях искове за обезщетение срещу Съвета, Комисията, Европейската централна банка (ЕЦБ) и Еврогрупата за вредите, за които се твърди, че са причинени от редица предприети от тях действия, сред които и някои декларации на Еврогрупата⁷.

4. Настоящите дела имат безспорно конституционно значение. Те предоставят на Съда възможност да изясни правното естество на Еврогрупата — орган с несъмнено съществено политическо влияние, но който в европейската конституционална/институционална рамка може би е най-обсъжданият и най-труден за класифициране.

I. Правна уредба

5. Член 137 ДФЕС гласи, че „[у]словията и редът за провеждане на заседанията на министрите на държавите членки, чиято парична единица е еврото, са определени в Протокола за Еврогрупата“.

6. В преамбюла на Протокол № 14 относно Еврогрупата, приложен към Договора за Европейския съюз и към Договора за функционирането на Европейския съюз (наричан по-нататък „Протокол № 14“) се посочва, че „[В]ИСОКОДОГОВАРЯЩИТЕ СТРАНИ, В ЖЕЛАНИЕТО СИ да създават благоприятни условия за по-висок икономически растеж в Европейския съюз и за тази цел да развият все по-тясна координация на икономическите политики в еврозоната, КАТО СЪЗНАВАТ необходимостта от предвиждане на специални мерки за засилен диалог между държавите членки, чиято парична единица е еврото, до момента, в който еврото ще стане парична единица на всички държави — членки на Съюза, СЕ СПОРАЗУМЯХА по [...] разпоредби“, посочени в членове 1 и 2 от този протокол.

4 Съвет/К. Chrysostomides & Co. и др. (C-597/18 P) и Съвет/Bourdouvali и др. (C-598/18 P).

5 Решения от 13 юли 2018 г., К. Chrysostomides & Co. и др./Съвет и др. (T-680/13, EU:T:2018:486), и Bourdouvali и др./Съвет и др. (T-786/14, непубликувано, EU:T:2018:487).

6 К. Chrysostomides & Co. и др./Съвет и др. (C-603/18 P), и Bourdouvali и др./Съвет и др. (C-604/18 P).

7 Вж. по-конкретно точки 75—79 и 71—75 от обжалваните съдебни решения, съответно по дела T-680/13 и T-786/14.

7. Член 1 от Протокол № 14 гласи, че „[м]инистрите на държавите членки, чиято парична единица е еврото, се събират на неофициални срещи. Такива срещи се провеждат при възникнала необходимост, за обсъждане на въпроси, свързани с общите им специфични отговорности по отношение на единната валута. Комисията участва в заседанията. Европейската централна банка е поканена да участва в тези заседания, които се подготвят от представителите на министрите на финансите на държавите членки, чиято парична единица е еврото, и на Комисията“.

8. Член 2 от Протокол № 14 гласи, че „[м]инистрите на държавите членки, чиято парична единица е еврото, избират председател за срок от две години и половина с мнозинството от гласовете на тези държави членки“.

II. Фактите

9. Обстоятелствата, предхождащи спора, са изложени точно в точки 10—46 от обжалваните съдебни решения, към които препращам за повече подробности.

10. За целите на настоящото заключение е достатъчно да се припомни, че по време на започналата през 2011 г. финансова криза определен брой банки, установени в Кипър, сред които Curgus Popular Bank и Bank of Curgus, са имали през 2012 г. сериозни финансови затруднения.

11. Намесвайки се в подкрепа на банковата си система, през юни 2012 г. Република Кипър отправя до председателя на Еврогрупата искане за финансова помощ, довело до преговори за сключване на меморандум за разбирателство в рамките на програма за макроикономически мерки между Комисията, заедно с ЕЦБ и Международния валутен фонд (МВФ), и кипърските власти.

12. Меморандумът за разбирателство е одобрен на 24 април 2013 г. от Управителния съвет на Европейския механизъм за стабилност (ЕМС), подписан е на 26 април 2013 г. и е одобрен от кипърския парламент на 30 април 2013 г.

13. На 25 април 2013 г., на основание член 136, параграф 1 ДФЕС, Съветът приема Решение 2013/236, отправено до Кипър относно конкретни мерки за възстановяване на финансовата стабилност и устойчивия растеж⁸.

14. Както през периода преди приемане на Меморандума за разбирателство, така и след неговото подписване и одобряване Еврогрупата прави няколко публични изявления относно финансовата помощ за Република Кипър.

15. По-конкретно, с декларация от 25 март 2013 г. Еврогрупата съобщава *inter alia*, че е постигнато споразумение по съществените елементи на бъдещата програма за макроикономическа адаптация, което се подкрепя от всички държави членки, чиято парична единица е еврото, както и от Комисията, ЕЦБ и МВФ. С декларация от 13 май 2013 г. Еврогрупата приветства решението на управителния съвет на ЕМС да одобри първия транш от помощта и потвърждава, че Република Кипър е въвела мерките, договорени в Меморандума за разбирателство от 26 април 2013 г. С декларация от 13 септември 2013 г. Еврогрупата *inter alia* приветства, от една страна, резултатите от първата мисия за наблюдение от страна на Комисията, ЕЦБ и МВФ, и от друга страна факта, че Bank of Curgus е излязла от оздравителната процедура.

⁸ ОВ L 141, 2013 г., стр. 32.

III. Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

16. С искиви молби, подадени в Общия съд съответно на 20 декември 2013 г. (дело T-680/13) и на 1 декември 2014 г. (дело T-786/14), ищците в първоинстанционното производство предявяват посочените в точка 3 по-горе искиве за обезщетение за вреди *inter alia* срещу Еврогрупата.

17. В хода на производството пред Общия съд, с отделни актове⁹ Съветът, Комисията и ЕЦБ повдигат възражения за недопустимост на основание член 114 от Процедурния правилник на Общия съд.

18. С обжалваните съдебни решения Общият съд отхвърля исковите, подадени от ищците в първоинстанционното производство, и ги осъжда да заплатят съдебните разноски.

IV. Искания на страните

19. По дела C-597/18 P и C-598/18 P, върху които се съсредоточава настоящото заключение, Съветът иска от Съда да отмени частите от обжалваните решенията, в които Общият съд отхвърля направените от него възражения за недопустимост във връзка с исковите за обезщетение, предявени срещу Еврогрупата, и да осъди ищците в първоинстанционното производство да заплатят съдебните разноски.

20. По тези дела ищците в първоинстанционното производство искат от Съда да отхвърли жалбите, подадени от Съвета, и да го осъди да заплати съдебните разноски.

21. Комисията иска от Съда да уважи жалбите, подадени от Съвета, и да осъди ищците в първоинстанционното производство да заплатят съдебните разноски по производствата пред двете инстанции.

22. Република Финландия, допусната с определение на председателя на Съда от 21 февруари 2019 г. да встъпи в подкрепа на исканията на Съвета, иска от Съда да уважи жалбите на Съвета и да отмени обжалваните решенията в частта, в която се обявяват за допустими исковите за обезщетение за вреди, предявени от ищците в първоинстанционното производство срещу Еврогрупата.

V. Анализ на жалбите

23. Подадените от Съвета жалби, върху които, както казах, се съсредоточава настоящото заключение, оспорват съображенията на Общия съд в обжалваните съдебни решения (съответно в точки 106—114 от решение по дело T-680/13 и точки 102—110 от решение по дело T-786/14) и следващия от тях извод, че Еврогрупата трябва да се квалифицира като „институция“ по смисъла на член 340, втора алинея ДФЕС, така че отговорността за извършените от нея увреждащи действия може да се вмени на Съюза.

⁹ Вж. точки 50—55 от обжалваните съдебни решения.

А. Съображенията на Общия съд в относимата част от обжалваните съдебни решения

24. В обжалваните решения Общият съд отбелязва най-напред, че съгласно съдебната практика понятието „институция“, използвано в член 340, втора алинея ДФЕС, включва не само изброените в член 13, параграф 1 ДЕС институции на Съюза, но и всички други органи, организации, служби и агенции на Съюза, създадени с Договорите за да допринасят за постигането на целите на Съюза¹⁰.

25. По-нататък Общият съд приема, че обстоятелството, че в решение от 20 септември 2016 г., Mallis и др./Комисия и ЕЦБ (С-105/15 Р—С-109/15 Р, ЕУ:С:2016:702, наричано по-нататък „решение Mallis“, вж. по-конкретно т. 61), Съдът се е произнесъл, че Еврогрупата не може да бъде квалифицирана като „орган, служба или агенция на Съюза“ по смисъла на член 263 ДФЕС, не изключва квалифицирането ѝ като „институция“ по смисъла на член 340, втора алинея ДФЕС. В това отношение Общият съд припомня, че съгласно съдебната практика, от една страна, жалбата за отмяна и искът за обезщетение са различни и самостоятелни средства за защита с различни функции, и от друга страна, за да може увреждащият акт или действие да ангажира извъндоговорната отговорност на Съюза, не е необходимо да може да бъде предмет и на жалба за отмяна на основание член 263 ДФЕС¹¹.

26. Въз основа на това Общият съд заключава, че определянето на образуванията на Съюза, които могат да бъдат квалифицирани като „институция“ по смисъла на член 340, втора алинея ДФЕС, трябва да се извърши съгласно критерии, присъщи на тази разпоредба, различни от тези по член 263 ДФЕС. Следователно според Общия съд за целта е важно да се определи дали образуването на Съюза, на което следва да се вмени инкриминираният акт или инкриминираното действие, е създадено с Договорите и е предназначено да допринесе за осъществяването на целите на Съюза¹².

27. Така Общият съд приема, че член 137 ДФЕС и Протокол № 14 предвиждат съществуването, състава, начина на провеждане на заседанията и функциите на Еврогрупата и следователно това образуване трябва да се счита за образуване на Съюза, формално създаден с Договорите и предназначен да допринесе за осъществяването на неговите цели. При това положение Общият съд прави извода, че Съюзът носи отговорност за актовете и действията на Еврогрупата при упражняване на предоставените ѝ от правото на Съюза правомощия¹³.

28. Накрая, Общият съд приема, че всяко друго решение в обратен смисъл ще бъде в противоречие с принципа на „правовия Съюз“, тъй като би позволило създаването в правовия ред на Съюза на образувания, чиито актове и действия не могат да ангажират неговата отговорност¹⁴.

Б. Кратко изложение на доводите на страните

29. В жалбите си Съветът повдига едно-единствено основание за обжалване и поддържа, че заключението на Общия съд в обжалваните съдебни решения, че актовете на Еврогрупата могат да ангажират извъндоговорната отговорност на Съюза, почива на няколко грешки при прилагане на правото.

10 Точка 106 (дело Т-680/13) и точка 102 (дело Т-786/14) от обжалваните съдебни решения.

11 Точки 107—110 (дело Т-680/13) и 103—106 (дело Т-786/14) от обжалваните съдебни решения и цитираната съдебна практика.

12 Точки 111 и 112 (дело Т-680/13) и 107 и 108 (дело Т-786/14) от обжалваните съдебни решения. Вж. посочената по-долу в бележка под линия 18 съдебна практика.

13 Точка 113 (дело Т-680/13) и точка 109 (дело Т-786/14) от обжалваните съдебни решения.

14 Точка 114 (дело Т-680/13) и точка 110 (дело Т-786/14) от обжалваните съдебни решения.

30. Първо, Общият съд бил тълкувал неправилно решение по дело *Mallis*, посочено по-горе, и съдебната практика, цитирана в обжалваните съдебни решения. Всъщност от нея по никакъв начин не следвало, че простото споменаване на Еврогрупата в Договорите позволява тя да се счита за „институция“ по смисъла на член 340 ДФЕС. Член 137 ДФЕС и Протокол № 14 имали чисто декларативно, а не институционално значение по отношение на Еврогрупата, тъй като последната била създадена през 1997 г. от Европейския съвет.

31. Общият съд не би могъл да установи нито че Еврогрупата има собствена правосубектност, нито пък че разполага с правомощия, предоставени ѝ с Договорите, съобразно изискванията на съдебната практика, която цитира. Наличието просто на разпоредби, отнасящи се до процедурните правила за неофициална среща, не позволява да се направи извод за предоставянето на правомощия. Следователно Общият съд е нарушил и принципа на предоставената компетентност, закрепен в член 5, параграф 2 ДЕС.

32. Накрая, липсата на правораздавателна компетентност на юрисдикциите на Съюза по отношение на предявените срещу Еврогрупата иски за обезщетение не създавала проблем от гледна точка на принципа на ефективната съдебна защита, тъй като частноправните субекти разполагали с други възможности за осъществяване на съдебен контрол. Първо, Комисията би могла да носи отговорност за неправомерността на актовете на ЕМС, по отношение на които е упражнявала правомощия¹⁵. Второ, частноправните субекти биха могли да се обърнат към национални съдилища, за да защитят правата си. Трето, юрисдикциите на Съюза разполагали с възможността да упражняват контрол върху актовете на Съвета, които предхождат и предопределят условията на ЕМС¹⁶.

33. Комисията, встъпила в подкрепа на Съвета, счита на първо място, че Еврогрупата не попада в приложното поле *rationae personae* на член 340 ДФЕС, тъй като представлява неофициална среща на министрите на държавите членки, чиято парична единица е еврото, и следователно не е част от институционалната рамка на Съюза. Второ, Комисията поддържа, че членове 263 ДФЕС и 340 ДФЕС имат едно и също приложно поле *rationae personae*. Според тази институция Общият съд не можел да обосновава разсъжденията си с предходни съдебни решения, съгласно които срещу орган, чиито актове не подлежат на обжалване на основание член 263 ДФЕС, може да бъде предявен иск за обезщетение на основание член 340 ДФЕС.

34. Финландското правителство, което също встъпва в подкрепа на Съвета, изтъква, че макар съществуването на Еврогрупата да е признато в Договорите, само споменаването ѝ не било достатъчно, за да бъде издигната Еврогрупата до ранга на „институция“ на Съюза.

35. Ищците в първоинстанционното производство поддържат, първо, че решение по дело *Mallis*, посочено по-горе, не било релевантно, доколкото се отнасяло до жалба за отмяна, а не до иск за извъндоговорна отговорност. От съдебната практика следвало, че допустимостта на иска за извъндоговорна отговорност не зависи от условието образуването да има правомощието да приема обвързващи актове. Да се отрича възможността за ангажиране на отговорност на Съюза за актовете, приети от Еврогрупата, би означавало да се наруши основното право на ефективна съдебна защита. Второ, те оспорват довода, че Еврогрупата не е създадена с Договорите. Всъщност нейното съществуване било формализирано в Договора от Лисабон, с член 137 ДФЕС и Протокол № 14. На трето място, Еврогрупата не била само неофициален дискуссионен форум, а имала отговорности за разработването на икономическите политики и на бюджета на Съюза. Накрая, посочените ищци оспорват схващането, че частноправните субекти имат на

¹⁵ Съветът визира точки 56—60 от решение от 20 септември 2016 г., *Ledra Advertising* и др./Комисия и ЕЦБ (C-8/15 P—C-10/15 P, EU:C:2016:701, наричано по-нататък „решение *Ledra*“).

¹⁶ Съветът сочи Регламент (ЕС) № 472/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 21 май 2013 година за засилване на икономическото и бюджетно наблюдение над държавите членки в еврозоната, изпитващи или застрашени от сериозни затруднения по отношение на финансовата си стабилност (ОВ L 140, стр. 1) и по-специално член 7 от този регламент.

разположение алтернативни способи за съдебна защита, главно по две причини. Поемането на отговорност от страна на Комисията при упражняването на нейните правомощия не можело да замени поемането на отговорност от страна на Еврогрупата. Освен това възможността за предявяване на иск пред националните юрисдикции била незадоволителна за частноправните субекти, тъй като можело да се обжалват само актовете, за които отговарят националните органи, а не актовете, приети от създадените с Договорите образувания.

V. Правен анализ

1. Предварителни бележки

36. Жалбите, подадени от Съвета, повдигат въпроса за възможността Еврогрупата да се квалифицира като „институция“ по смисъла на член 340, втора алинея ДФЕС и следователно за правораздавателната компетентност на юрисдикциите на Съюза по отношение на искове за обезщетение за вреди, предявени срещу това образувание по смисъла на посочената разпоредба за евентуални вреди, причинени от негови действия, за които се твърди, че са увреждащи.

37. Що се отнася до исковете във връзка с извъндоговорната отговорност на Съюза, следва да се припомни, че съгласно член 340, втора алинея ДФЕС в съответствие с основните принципи на правото, които са общи за държавите членки, Съюзът е длъжен да поправи вредите, причинени от неговите институции или служители при изпълнението на техните задължения.

38. В това отношение трябва да се припомни, че съгласно установената съдебна практика Съюзът носи извъндоговорна отговорност по смисъла на член 340, втора алинея ДФЕС при наличието на съвкупност от условия, а именно противоправно поведение на институция на Съюза, наличие на вреда и причинно-следствена връзка между поведението на институцията и твърдяната вреда¹⁷.

39. От съдебната практика следва, че понятието „институция“ по смисъла на член 340, втора алинея ДФЕС е по-широко от това по член 13, параграф 1 ДЕС. Всъщност понятието „институция“, използвано в член 340, втора алинея ДФЕС, не трябва да се разбира като отнасящо се само до самите институции на Съюза в тесен смисъл, изброени в член 13, параграф 1 ДЕС, а като включващо, предвид установената с Договорите система на извъндоговорна отговорност, и всяко друго образувание на Съюза, създадено с тях, чиято задача е да допринесе за постигането на целите на Съюза. Следователно отговорността за действията, предприети от тези образувания при упражняване на предоставените им от правото на Съюза правомощия, се носи от Съюза в съответствие с основните принципи, общи за държавите членки, посочени в член 340, втора алинея ДФЕС¹⁸.

40. За да се провери дали Еврогрупата може да бъде квалифицирана като „институция на Съюза“ по смисъла на член 340, втора алинея ДФЕС, така че вредоносните последици от нейните действия да могат да бъдат вменени на Съюза, следва да се разбере правното естество на това образувание и неговото позициониране в институционалната рамка на ИПС. За тази цел най-напред ще направя анализ на конституционната структура на ИПС в светлината на практиката на Съда (раздел 2). След това ще анализирам Еврогрупата като такава с оглед на

¹⁷ Решение Ledra, точка 64 и цитираната съдебна практика.

¹⁸ Вж. в този смисъл решение от 2 декември 1992 г., SGEEM и Etrov/ЕИБ (C-370/89, EU:C:1992:482, т. 12–16), и решение на Общия съд от 10 април 2002 г., Lamberts/Омбудсман (T-209/00, EU:T:2002:94, т. 49), потвърдено от Съда в решение от 23 март 2004 г., Омбудсман/Lamberts (C-234/02 P, EU:C:2004:174).

нейното създаване, функции и конкретно функциониране (раздел 3). Елементите, произтичащи от този анализ, ще позволят да се определи правното естество на Еврогрупата и нейната конституционна квалификация (раздел 4). Накрая ще изложи някои съображения относно изискванията, свързани със спазването на принципа на ефективната съдебна защита (раздел 5).

2. Конституционна структура на ИПС

41. От самото си начало ИПС се характеризира с „асиметрична“ конституционна структура във връзка с двата елемента, от които тя е изградена, а именно паричната политика и икономическата политика¹⁹. Това асиметрично положение се отнася както до разпределението на областите на компетентност, така и съответно до същинската конституционна и институционална структура.

42. Всъщност, що се отнася до разпределението на областите на компетентност, макар, от една страна, на Съюза да е предоставена изключителна компетентност в областта на паричната политика на държавите членки, чиято парична единица е еврото²⁰, от друга страна, контролът върху икономическите политики, включително бюджетната и данъчната, остава от компетентността на държавите членки.

43. При липсата на възлагане на компетентност с общ характер чрез действително прехвърляне на правомощия, какъвто е случаят с паричната политика, в областта на икономическата политика Съюзът упражнява само — в приложение на разпоредбите на част трета, дял VIII, глава 1 ДФЕС — правомощия за координиране на икономическите политики на държавите членки²¹, както и, само по отношение на държавите членки, чиято парична единица е еврото, по силата на специфични, приложими за тях разпоредби, правомощия за координация и наблюдение на бюджетната дисциплина и за разработване на основни насоки на икономическа политика²².

44. Това асиметрично положение при разпределението на областите на компетентност в ИПС е довело до съответната асиметрия в конституционната и институционална организация на ИПС, от което следва, че ИПС се ръководи от собствено институционално равновесие.

45. Всъщност, докато за упражняването на изключителните правомощия на Съюза в областта на паричната политика Договорите предвиждат институционална рамка, формирана от ЕЦБ и Европейската система на централните банки²³, по отношение на икономическата политика цялостната рамка е по-сложна.

46. Всъщност координирането на икономическите политики на държавите членки се извършва в област, която задължително включва три отделни оперативни равнища: национално равнище, равнище на Съюза и междуправителствено равнище.

19 Предвиждането на асиметрична структура на ИПС се открива още в т.нар. Доклад Delors (Доклад относно икономическия и паричен съюз в Европейската общност), публично оповестен на 12 април 1989 г., чиито указания по същество са възпроизведени от Европейския съвет в Мадрид на 26–27 юни 1989 г., на който се установява началото на осъществяването в три етапа на ИПС (вж. в това отношение *inter alia* т. 16, 17 и 19 от този доклад).

20 Вж. член 3, параграф 1, буква в) ДФЕС.

21 Вж. член 5, параграф 1 ДФЕС.

22 Вж. член 5, параграф 1, втора алинея и част трета, дял VIII, глава 4 от Договора за функционирането на ЕС.

23 Вж. в това отношение част трета, дял VIII, глава 2 от ДФЕС, част шеста, дял I, глава I, раздел 6 от ДФЕС, както и Протокол № 4 за устава на Европейската система на централните банки и на Европейската централна банка. В това отношение вж. и заключението на генералния адвокат Cruz Villalón по дело Gauweiler и др. (C-62/14, EU:C:2015:7, т. 107 и сл.).

47. На национално равнище се упражнява икономическата и данъчната политика, по отношение на която държавите членки запазват компетентност. На равнище на Съюза се провежда координация на икономическите политики на държавите членки, а по отношение на държавите от еврозоната се упражняват горепосочените правомощия за наблюдение. Що се отнася до междуправителственото равнище, то винаги е представлявало едно от предпочитаните средства за развитието на икономическата интеграция между държавите и днес все още представлява успореден път, който понякога се припокрива с този на Съюза.

48. Сложността на конституционната структура на ИПС се задълбочава допълнително вследствие на мерките, взети в отговор на финансовата криза. Всъщност Съюзът и държавите членки се намесват посредством поредица от мерки за корекция, които са приети както в институционалната и правната рамка на Съюза, така и извън тази рамка.

49. Докато в дневния ред на правото на Съюза са приети различни мерки, за да се предотврати нова финансова криза²⁴, извън институционалната и правната рамка на Съюза, държавите членки от еврозоната засилват значително сътрудничеството, на междуправителствено равнище, по-конкретно чрез сключването на 2 февруари 2012 г. на Договора за създаване на Европейския механизъм за стабилност (наричан по-нататък „Договорът за ЕМС“) и на 2 март 2012 г. на Договора за стабилност, координация и *управление* в Икономическия и паричен съюз (наричан по-нататък „Фискалният пакт“).

50. Тези мерки, а съответно и тяхното въвеждане, макар да са поставени на различно правно и институционално равнище, а именно, от една страна, това на Съюза, а от друга страна, на междуправителствено равнище извън правната рамка на Съюза, все пак са част от обща рамка и са тясно свързани помежду си.

51. Силната взаимна връзка между мерки, приети на равнище на Съюза и на междуправителствено равнище, показва в рамките на ИПС форми на сътрудничество — очертаващи се впрочем още преди кризата — които, намирайки се на границата между тези две равнища, могат да бъдат квалифицирани като „квазимеждуправителствен“ метод. Всъщност става въпрос за междуправителствено сътрудничество, в смисъл че то се осъществява извън правната и институционална рамка на Съюза. Това сътрудничество обаче има силни връзки и взаимозависимост както с правото, така и с институционалната рамка на Съюза.

52. Така от правна гледна точка е налице съществена връзка между актовете, приети от Съюза, и договорите, приети от държавите членки на междуправителствено равнище, в смисъл че, от една страна, задължението на държава членка да участва в тези договори произтича пряко от статута ѝ в правото на Съюза²⁵, и от друга страна, тези актове съдържат кръстосани нормативни препратки²⁶.

24 Позовавам се на две групи мерки: първо, приетите през 2011 г. мерки в рамките на т.нар. „пакет от шест законодателни акта“ (за повече подробности и референтни данни вж. документа на Европейската комисия, Мето/11/898 от 12 декември 2011 г.); второ, приетата през 2013 г. реформа, наречена „пакет от два законодателни акта“, която цели да засили икономическата интеграция и сближаването между държавите членки от еврозоната (Регламент № 472/2013, посочен по-горе в бележка под линия 16 и Регламент (ЕС) № 473/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 21 май 2013 година относно общите разпоредби за мониторинг и оценка на проектите за бюджетни планове и за гарантиране на коригирането на прекомерния дефицит на държавите членки в еврозоната (ОВ L 140, 2013 г., стр. 11). Понастоящем тези мерки са предмет на преразглеждане и обсъждане (вж. Съобщение за пресата на Комисията от 5 февруари 2020 г., IP/20/170).

25 Вж. например съображение 7 от преамбула на Договора за ЕМС.

26 Вж. например член 13, параграф 3 от Договора за ЕМС и член 2 от Фискалния пакт, които признават предимството на правото на ЕС. Вж. в другия смисъл например Регламент № 472/2013, в който многократно се цитира Договорът за ЕМС.

53. От институционална гледна точка тези форми на сътрудничество се характеризират с висока степен на участие на институциите на Съюза в междуправителствените дейности и обратното. Така например Комисията и ЕЦБ изпълняват важни функции в рамките на Договора за ЕМС²⁷, докато Комисията е силно ангажирана с прилагането на разпоредбите на Фискалния пакт²⁸.

54. Ето защо при такова конституционно и правно усложнено и взаимосвързано положение може да се окаже много трудно прокарването на ясна граница между действията, предприети на междуправителствено равнище и на равнище на Съюза, а следователно и между междуправителствени организации и органи на Съюза.

55. През последните години в редица случаи, произтичащи от ситуации, свързани с финансовата криза, Съдът неколккратно е призован да разгледа въпроси, свързани с конституционната структура на ИПС. В практиката си Съдът винаги се е стремил да запази деликатното конституционно и институционално равновесие, произтичащо от направения от държавите членки избор.

56. Така в решение Pringle²⁹ Съдът, заседаващ в пленум, приема, че Договорът за ЕМС е съвместим с правото на Съюза. В това основополагащото решение Съдът по-специално е постановил *inter alia*, че правото на Съюза не е пречка в областите, които не са от изключителната компетентност на Съюза, държавите членки да възлагат на неговите институции функции, като например координирането на съвместно предприето от държавите членки действие извън рамките на Съюза, стига тези функции да не изменят естеството на правомощията, предоставени на тези институции с Договора за ЕС и с Договора за функционирането на ЕС³⁰.

57. Също така основополагащи са решенията по дела Ledra³¹ и Mallis³², по които Съдът е бил сезиран в същия контекст на кипърската финансова и банкова криза, до които се отнасят образуваните пред Общия съд дела, по които са постановени обжалваните съдебни решения.

58. По-специално в решение Ledra Съдът е имал повод да обясни по какъв начин обстоятелството, че задачите, възложени на Комисията и на ЕЦБ в рамките на Договора за ЕМС, не включват правомощието те сами да приемат решения и обвързват само ЕМС, не прегражда възможността срещу тези институции да бъдат предявявани иски пред юрисдикциите на Съюза за получаване на обезщетение за вредите, причинени от допуснато от тях неправомерно действие при изпълнението на тези функции. По-специално Съдът подчертава, че когато действа в рамките на междуправителствените отношения, в обхвата на Договора за ЕМС, Комисията запазва ролята си на пазител на Договорите, както следва от член 17, параграф 1 ДЕС³³.

59. От друга страна, в решение Mallis жалбоподателите оспорват с жалба за отмяна именно декларацията на Еврогрупата от 25 март 2013 г., на която се основават *inter alia* исковите за обезщетение за вреди на жалбоподателите по делата, образувани пред Общия съд, по които са постановени обжалваните съдебни решения. В това отношение Съдът е постановил, че тази

27 Вж. в това отношение точки 156 и 157 от решение от 27 ноември 2012 г., Pringle (C-370/12, EU:C:2012:756; наричано по-нататък „решение Pringle“), в което със съответните правни препратки Съдът изброява задачите, възложени на Комисията и на ЕЦБ с Договора за ЕМС.

28 Вж. член 3, параграф 2, член 5, параграфи 1 и 2, членове 6, 7, 8 и член 12, параграфи 1 и 4 от Фискалния пакт.

29 Вж. бележка под линия 27 по-горе.

30 Вж. по-конкретно точки 55—70 и 155—169.

31 Вж. бележка под линия 15 по-горе.

32 Вж. точка 25 по-горе.

33 Точки 53—60, и по-специално точка 59.

декларация не може да се квалифицира като съвместно решение на Комисията и на ЕЦБ и че обстоятелството, че тези две институции на Съюза участват в заседанията на Еврогрупата, не променя естеството на изявленията на последната и не може да доведе до извода, че те са израз на правомощие по вземане на решения на тези две институции на Съюза³⁴.

60. Що се отнася по-специално до Еврогрупата, в решение Mallis, точка 61, Съдът посочва „не само, че в текста на Протокол № 14 се използва квалификацията „неофициална“ [среща], но и че Еврогрупата не е сред различните състави на Съвета на Европейския съюз (...)”³⁵, и че следователно „Еврогрупата нито може да се приравни на състав на Съвета, нито да се квалифицира като орган, служба или агенция на Съюза по смисъла на член 263 ДФЕС“.

61. Еврогрупата трябва да бъде класифицирана именно в гореописаната сложна конституционна структура на ИПС, допълнена от релевантната практика на Съда.

3. Еврогрупа

а) Учредяването на Еврогрупата и причините за нейното създаване

62. Официално Еврогрупата е учредена на Европейския съвет в Люксембург на 12 и 13 декември 1997 г.³⁶. В приетата по този повод резолюция, след като припомня, че „Съветът ECOFIN представлява център за координиране на икономическите политики на държавите членки и има право да действа в съответните области“ и „че тази определяща роля на Съвета ECOFIN в центъра на процеса на координиране и процеса на вземане на решения по икономически въпроси утвърждава единството и сближаването на [на Съюза]“, Европейският съвет приема, че „[м]инистрите на участващите в еврозоната държави могат да се срещат неофициално за обсъждане на въпроси, свързани с общите им специфични отговорности по отношение на единната валута“ и че „Комисията и, когато е целесъобразно, Европейската централна банка, са поканени да участват в заседанията“.

63. Причината за създаването на Еврогрупата се открива в двойното изискване, възникнало след въвеждането на еврото за държавите — членки на Съюза, които споделят единната валута. От една страна, изискването за по-голяма ефективност на координацията на икономическите политики на тези държави, най-вече, но не само от макроикономическа гледна точка, от друга страна, изискването за връзка между паричната и икономическата политика.

64. Тъй като обаче в качеството си на институция на Съюза, състояща се от представители на всички държави членки, Съветът не може ефективно да отговори на тези изисквания за засилено координиране и връзка, които са необходими само за някои държави — членки на Съюза, и в стремежа да не се засегне посочената в Договорите институционална рамка, и да не се принизи ролята на самия Съвет като институция, е избран подходът за създаване на изключителен форум с междуправителствен характер за държавите членки на еврозоната, който да им позволи на равнище на техните министри на финансите да обменят мнения по въпроси, свързани с интересите им, които са вече тясно свързани поради въвеждането на единната валута. Следователно от самото начало създаването на Еврогрупата отразява волята на държавите членки от еврозоната да разглеждат помежду си специфични за тях въпроси (които

³⁴ Вж. точки 57 и 60 от решение Mallis.

³⁵ Изброени в приложение I към вътрешния правилник на последния, приет с Решение 2009/937/ЕС на Съвета от 1 декември 2009 г. (ОВ L 325, 2009 г., стр. 35), чийто списък се визира в член 16, параграф 6 ДЕС.

³⁶ Резолюция на Европейския съвет от 13 декември 1997 година относно координацията на икономическата политика на етап три от ИПС и членове 109 и 109 Б от Договора за ЕО (ОВ C 35, 1998 г., стр. 1; наричана по-нататък „Резолюция на Европейския съвет от 1997 г.“, вж. по-конкретно точка 6).

следователно не засягат другите държави членки) и за тази цел да се срещат неофициално и извън Съвета, за да съгласуват и хармонизират позициите си, без обаче да застрашават нито целостта на Съвета, който заема централно място в процеса на вземане на решения в икономическата област на равнището на Съюза, нито независимостта на ЕЦБ.

65. Въпреки че е замислена като междуправителствен инструмент за координация между чисто национално и общностно равнище, Еврогрупата незабавно придобива съществено политическо значение, като става основен показател за икономическата координация в еврозоната.

66. Еврогрупата се събира за пръв път в Люксембург на 4 юни 1998 г. През първите години от съществуването си тя действа в един вид правна сива зона, макар работата, извършвана неофициално в нейните рамки, постепенно да е ставала предмет на някои организационни мерки, целящи да структурират дейностите ѝ и да придадат на форума по-строга рамка, за да се подобри нейното функциониране. В това отношение може да се посочи например възможността за разпространяване на декларации или съобщения, ако се счете за уместно³⁷, или приетото решение през 2004 г. да бъде избран постоянен председател за срок от две години³⁸.

б) Еврогрупата след приемането на Договора от Лисабон: състав и функциониране

67. Едва с Договора от Лисабон Еврогрупата е призната на равнище на първичното право на Съюза, по-конкретно в член 137ДФЕС и в Протокол № 14.

68. Член 137ДФЕС само препраща към Протокол № 14, що се отнася до условията и реда за провеждане на заседанията на министрите на държавите членки, чиято парична единица е еврото.

69. За сметка на това, Протокол № 14 има по-съществено съдържание. Най-напред, в преамбюла си той припомня целта да се създават благоприятни условия за по-висок икономически растеж в Съюза и свързаното с това изискване да се развива все по-тясна координация на икономическите политики в еврозоната и съответно предвиждането на специални мерки за засилен диалог между държавите членки в еврозоната до момента, в който еврото ще стане парична единица на всички държави — членки на Съюза. По-нататък, в член 1 се споменава съставът на Еврогрупата, като се посочва неофициалният ѝ характер, както и целта на срещите, и се предвижда участието на Комисията и на ЕЦБ; в член 2 се споменава избирането на председателя на Еврогрупата.

70. Еврогрупата обаче се посочва не само на равнище на първичното право на Съюза, но и в други актове, както на вторичното право на Съюза, така и извън правната рамка на Съюза.

³⁷ Първата декларация на Еврогрупата е публикувана на 8 май 2000 г. (вж. Agence Europe, 7712, 8 и 9 май 2000 г., стр. 9).

³⁸ През първите години Еврогрупата заседава под председателството на ротационния председател на Съвета, освен когато председателството се упражнява от държава, която не е част от еврозоната, в който случай се заменя от първата държава от еврозоната, която ще поеме председателството на Съвета.

71. Така на равнище вторичното право на Съюза Еврогрупата се споменава в Регламент № 473/2013³⁹ и в Регламента относно Единния надзорен механизъм⁴⁰. На равнище актове, приети на междуправителствено равнище, Еврогрупата или нейният председател се споменават както във Фискалния пакт⁴¹, така и в Договора за ЕМС⁴².

72. Що се отнася до състава ѝ, както е посочено в член 1 от Протокол № 14, Еврогрупата се състои от министрите⁴³ на държавите членки, чиято парична единица е еврото⁴⁴.

73. Съгласно трето изречение от тази разпоредба Комисията участва в заседанията на Еврогрупата. Следователно, след влизането в сила на Протокол № 14 участието на Комисията е станало задължително, за разлика от случая преди, когато Комисията участва в заседанията на Еврогрупата само по покана, макар на практика участието ѝ да е било системно⁴⁵.

74. Съгласно член 1, четвърто изречение от Протокол № 14 ЕЦБ обаче е „поканена“ да участва в тези заседания. Така, що се отнася до тази институция, приемането на Договора от Лисабон не променя възможността за участие — свързана с изискванията за независимост на тази институция⁴⁶ — а само прави поканата за заседанията задължителна⁴⁷.

75. На практика, когато е целесъобразно, е поканен да участва в заседанията също така изпълнителният директор на ЕМС, а за обсъжданията на икономическите програми, в които е ангажиран, и МВФ⁴⁸.

39 Вж. бележка под линия 24 по-горе. Вж. по-специално съображения 16, 23, 34 и член 6, параграф 1, член 7, параграфи 3 и 5, член 8, параграф 1, а относно председателя на Еврогрупата — член 15, параграф 1. В Регламент № 472/2013 се споменават работната група на Еврогрупата и нейният председател (вж. т. 77 по-долу).

40 Вж. член 20, параграфи 2, 3 и 6 от Регламент (ЕС) № 1024/2013 на Съвета от 15 октомври 2013 година за възлагане на Европейската централна банка на конкретни задачи относно политиките, свързани с пруденциалния надзор над кредитните институции (ОВ L 287, 2013 г., стр. 63).

41 Вж. по-специално член 12, параграф 4, който възлага на Еврогрупата задачата по подготовката и последващите действия във връзка със срещите на върха на държавите от еврозоната (*Euro summit*) и посочва, че председателят на Еврогрупата може да бъде поканен да присъства на срещите на върха на държавите от еврозоната за тази цел.

42 Вж. в това отношение съображение 11, член 5, параграф 2, който предвижда възможността Управителният съвет да реши да бъде председателстван от председателя на Еврогрупата, параграф 3 и параграф 7, буква б).

43 В това отношение следва да се отбележи, че както ще видим по-подробно в точка 97 по-долу, текстът както на член 137 ДФЕС, така и на член 1, първо изречение от Протокол № 14, се различава от този на член 16, параграф 2 ДЕС относно състава на Съвета, който предвижда представителство на всяка държава членка на „министерско равнище“. Тази разлика в текста означава, че поради „изключителния характер“ на Еврогрупата в заседанията на форума, за разлика от тези на Съвета, могат да участват само министри, но не и държавни секретари. Дори това да не е уточнено, по принцип поради компетентността си участват министрите на финансите на държавите членки, чиято парична единица е еврото.

44 От уебсайта на Еврогрупата (<https://www.consilium.europa.eu/it/council-eu/eurogroup>) е видно, че на практика е възможно обаче тя да заседава в т.нар. „разширен формат“, с участието в обсъжданията и на министрите на другите държави членки.

45 По принцип в Еврогрупата участва членът на Комисията, който отговаря за икономическите и паричните въпроси, и еврото, заедно с генералния директор на генерална дирекция „Икономически и финансови въпроси“ на Комисията.

46 Факултативното участие на ЕЦБ се обяснява с необходимостта да се позволи на ЕЦБ да прецени дали евентуалното участие в конкретно заседание може да бъде съвместимо с нейната независимост. На практика ЕЦБ винаги участва в заседанията на Еврогрупата. Обикновено на заседанията на Еврогрупата участва председателят на ЕЦБ, който обаче съгласно член 13, параграф 2 от Устава на Европейската система на централните банки и на ЕЦБ (Протокол № 4 към договорите) може да определи представител.

47 Всъщност Протокол № 14 вече не съдържа израза „когато е целесъобразно“, съдържащ се в Резолюция на Европейския съвет от 1997 г.

48 Това е видно от уебсайта на Еврогрупата, посочен в бележка под линия 44 по-горе.

76. В член 2 от Протокол № 14 се посочва, че министрите на държавите членки, чиято парична единица е еврото, избират, с мнозинството от гласовете на тези държави членки, председател на Еврогрупата, за срок от две години и половина⁴⁹, който в известен смисъл представлява лицето на Еврогрупата пред външния свят⁵⁰.

77. Еврогрупата обикновено се събира веднъж месечно в навечерието на сесията на Съвета ECOFIN, но при необходимост могат да се проведат допълнителни заседания. Както бе изяснено в съдебното заседание, Еврогрупата не разполага със собствен секретариат, а имаменящо се организационно осигуряване, като за логистичните нужди, свързани с функционирането ѝ, ползва подкрепата на секретариата на Съвета или евентуално на този на Комисията. Подготовката на работата на Еврогрупата се извършва в „работната група на Еврогрупата“ (*Eurogroup Working Group*) — подготвителен орган, съставен от представители на държавите членки от еврозоната, на Икономическия и финансов комитет, на Комисията и на ЕЦБ.

78. Що се отнася до предмета на събранията, както се подчертава в член 1, второ изречение от Протокол № 14, министрите на държавите членки, чиято парична единица е еврото, се събират „за обсъждане на въпроси, свързани с общите им специфични отговорности по отношение на единната валута“, за да се постигне посочената в преамбюла на същия протокол цел „да се развива все по-тясна координация на икономическите политики в еврозоната“ в рамките на „засилен диалог между [тези] държави членки“.

79. Както отбелязва Комисията в съдебното заседание, Еврогрупата може да обсъжда както въпроси, свързани с правото на Съюза, така и въпроси, които се поставят извън тези рамки.

80. Така например очевидно са част от правото на Съюза обсъжданията в рамките на Еврогрупата относно предадените от държавите членки проекти на бюджетни планове или обсъждането на становищата на Комисията относно тези проекти, както и на бюджетната ситуация и перспективите в еврозоната като цяло, въз основа на общата оценка, направена от Комисията в приложение на член 6, параграф 1 и член 7, параграф 5 от Регламент № 473/2013. Същото важи и за обсъжданията във връзка с доклада за изпълнение на задачите, възложени на ЕЦБ в областта на пруденциалния надзор над кредитните институции, в приложение на член 20, параграфи 2, 3, 4 и 6 от Регламента относно Единния надзорен механизъм⁵¹.

81. За сметка на това, в междуправителствена правна рамка и следователно извън правото на Съюза се вписват например дейностите, извършвани от Еврогрупата във връзка с предвидените във Фискалния пакт срещи на върха на държавите от еврозоната (*Eurosummit*)⁵².

82. Във всеки случай е налице висока степен на гъвкавост по отношение на предмета на срещите, тъй като Еврогрупата е свободна да обсъжда всеки въпрос, който, след като има отражение върху икономическото положение в еврозоната, изисква координация между държавите членки, които са част от нея.

49 Председателят се избира с обикновено мнозинство от лицата с право на глас (министрите на всяка държава членка, чиято парична единица е еврото), и следователно не от участниците.

50 Нито Протокол № 14, нито друг публичен акт посочват конкретно функциите на председателя на Еврогрупата. От уебсайта на Еврогрупата е видно обаче, че нейният председател има следните задачи: председателства заседанията на Еврогрупата и определя техния дневен ред; разработва дългосрочната работна програма на Еврогрупата; представя резултатите от обсъжданията в Еврогрупата пред обществеността и министрите на държавите от ЕС, които не са част от еврозоната; представлява Еврогрупата на международните форуми (като например Г7); информира Европейския парламент за приоритетите на Еврогрупата (вж. уебсайта на Еврогрупата, посочен в бележка под линия 44 по-горе). Съгласно посочения по-горе член 5, параграф 2 от Договора за ЕМС председателят на Еврогрупата може също да бъде избран за председател на Управителния съвет на ЕМС, ако членовете на съвета вземат решение в този смисъл.

51 Вж. бележка под линия 40 по-горе.

52 Вж. бележка под линия 41 по-горе.

83. Резултатите от заседанието се представят на обществеността от председателя на Еврогрупата на пресконференция. Еврогрупата може да прави и публични писмени изявления. Декларациите — устни или писмени — отразяват резултата от постигнатото неофициално политическо споразумение по обсъжданите в Еврогрупата въпроси.

в) Неофициалният характер на Еврогрупата

84. Основна характеристика на Еврогрупата е нейният неофициален характер, условие, закрепено още в Резолюция на Европейския съвет от 1997 г. и буквално възпроизведено в член 1, първо изречение от Протокол № 14.

85. Изричното квалифициране на срещите на Еврогрупата като „неофициални“ съответства на волята на групата да се определи като форум за политическо обсъждане, с ограничено, конфиденциално и гъвкаво участие⁵³, за да се създадат специални условия, които, улеснявайки обсъжданията между министрите, решително допринасят за преодоляване на различията и за уреждане на евентуални конфликти, и следователно допринасят за постигането на политическо споразумение.

86. Причината за въвеждане на условието за неофициалния характер се открива в двойното изискване, свързано със смисъла на създаването и самото съществуване на Еврогрупата, както е посочено в точки 63—65 по-горе. От една страна, това условие отговаря на изисквания, свързани с отношенията между държави членки в еврозоната и други държави членки и с желанието да не се отслабват правомощията на Съвета ECOFIN, който заема централно място с оглед на правомощието за вземане на решение на равнището на Съюза относно икономическата координация. Поради тази причина Еврогрупата, като неофициално образувание, е учредена без правомощия по приемане на решения, нещо, което впрочем Съдът потвърждава в решение *Mallis*⁵⁴. От друга страна, условието за неофициален характер отговаря на стремежа да се гарантира независимостта на ЕЦБ от политическата власт, по-специално на държавите членки. Така неофициалният характер е станал предварително условие за диалога между компетентните органи в областта на паричната политика и компетентните органи в областта на икономическата политика в ИПС.

87. Освен това въпроси като данъчните или бюджетните стратегии или перспективите за икономически растеж невинно изискват незабавни решения, а по-скоро предполагат редовен диалог и постоянен обмен на становища, позволяващи на всеки министър да анализира по-задълбочено, при пълна поверителност положението в своята държава членка, по-специално в европейския контекст, а оттам и възможните избори, пред които е изправен.

88. При всички положения Еврогрупата упражнява значително влияние на всички равнища на управлението на ИПС, което впрочем пролича неотдавна⁵⁵: на равнището на Съюза, доколкото може да определя решенията на Съвета ECOFIN чрез координирана позиция на държавите членки от еврозоната в рамките на самия Съвет; на това равнище Еврогрупата играе и много важна политическа роля в областите, посочени в точка 80 по-горе; на национално равнище,

⁵³ На практика в заседанията на Еврогрупата участват само министрите, членът на Комисията и председателят на ЕЦБ плюс един сътрудник, което води до много по-ограничен общ брой участници (около четиридесет души) в сравнение със заседанията на Съвета ECOFIN, на които могат да присъстват повече от 150 души.

⁵⁴ Вж. точка 60 по-горе.

⁵⁵ Неотдавна Еврогрупата бе натоварена със задачата да разработи стратегиите за преодоляване на икономическите последици от епидемията от COVID-19. Вж. Съвместно изявление на членовете на Европейския съвет от 26 март 2020 г., точка 14.

посредством възможността за координиране на мерки или намеси, предприети на национално равнище от отделните държави членки; и на междуправителствено равнище например, доколкото министрите участници в Еврогрупата са и членовете на Управителния съвет на ЕМС⁵⁶.

89. Влиянието на Еврогрупата обаче си остава чисто политическо. Всъщност в качеството си на неофициално образувание Еврогрупата не само не разполага със собствени правомощия, но и няма никакви правомощия да санкционира неизпълнението от страна на участниците в нея на уговорените политически цели. Министрите, които участват в заседанията, винаги са свободни, от правна гледна точка, да се отклонят в рамките на органите на Съюза, националните или междуправителствени органи, които приемат решения, от политическите споразумения, постигнати в Еврогрупата. Способността на Еврогрупата да повлияе на икономическото управление зависи от способността ѝ да осигури доброволно спазване на общите позиции. С други думи, резултатът от обсъжданията в Еврогрупата трябва действително да представлява консенсус⁵⁷.

90. Освен това липсата на собствена компетентност означава, че политическите споразумения, постигнати в рамките на Еврогрупата, задължително ще се прилагат чрез актове, приети в други институции, независимо дали са актове на Съюза, на държави членки или на междуправителствени органи извън правната рамка на Съюза, като ЕМС.

4. По правното естество на Еврогрупата

91. В сложната конституционна рамка, описана по-горе, и в светлината на направената в предходния раздел характеристика на Еврогрупата, какво е нейното правно естество?

92. За да се отговори на този въпрос, следва да се направи анализ на релевантните разпоредби на Договорите, разглеждани в светлината на ролята на Еврогрупата в особената конституционна структура на ИПС. В това отношение няма съмнение, че Еврогрупата е създадена като междуправителствена организация, външна за институционалната и правна рамка на Съюза⁵⁸, като целта на тълкуването на релевантните разпоредби от първичното право на Съюза е да се провери дали Договорът от Лисабон само признава това образувание, или цели да измени правното му естество, така че, след като вече е била включена в посочената институционална и правна рамка на Съюза, Еврогрупата да може да се счита за институция по смисъла на член 340, втора алинея ДФЕС.

⁵⁶ Вж. член 5, параграф 1 от Договора за ЕМС.

⁵⁷ Относно интересен анализ на конкретното функциониране на Еврогрупата, по-специално с оглед на неофициалния характер на срещите, вж. производението на Uwe Puetter, *The Eurogroup, How a secretive circle of finance ministers shape European governance*, Manchester, 2006. В това отношение вж. по-специално стр. 5.

⁵⁸ Всъщност, както видяхме в точка 62 по-горе, Еврогрупата първоначално е създадена с акт, попадащ извън системата от източници на Съюза, от орган — Европейският съвет, който към момента на създаването ѝ е бил извън институционалната рамка на Съюза.

93. В тази перспектива от *езикова* гледна точка следва да се отбележи, че както член 137 ДФЕС, така и разпоредбите на Протокол № 14, от една страна, запазват наименованието на образуването като „група“ — без следователно да го преквалифицират като „съвет“ или „комитет“ — и най-вече, от друга страна, изрично се посочват срещите на „министрите на държавите членки, чиято парична единица е еврото“ като „неофициални“⁵⁹. Тази формулировка възпроизвежда почти дословно използваната в Резолюцията на Европейския съвет от 1997 г.⁶⁰.

94. Освен квалификацията на срещите като „неофициални“, която е свързана със специфичната функция на Еврогрупата, на която ще се върна по-нататък⁶¹, считам, че изричното посочване на министрите на държавите членки показва, че когато вземат участие в заседанията на Еврогрупата, участниците действат в качеството си на национални министри.

95. Според мен това тълкуване се подкрепя от следващото изречение от същата разпоредба, в което се посочва, че предмет на срещите е обсъждането на „въпроси, свързани с *общите им специфични отговорности* по отношение на единната валута“. Използването на тази терминология разкрива, че отговорностите, предмет на срещите, са възложени на отделните министри поради техните правомощия на национално равнище и не се прехвърлят към форума, в който се срещат, дори ако тези отговорности, с които всеки от участниците е натоварен на национално равнище, се припокриват помежду си поради създаването на единната валута.

96. Буквалното тълкуване, което наистина не е решаващо само по себе си в този случай, изглежда показва обаче намерението на съставителите на Договора от Лисабон да отбележат съществуването на Еврогрупата като форум за дискусии на междуправителствено равнище, а не да я учредяват като самостоятелно образуване на Съюза.

97. Това тълкуване изглежда се потвърждава от *систематична* гледна точка⁶² от сравнението между терминологията, използвана в член 137 ДФЕС и Протокол № 14, и тази, която се използва в други разпоредби на Договорите. Всъщност терминологията, използвана по отношение на Еврогрупата, се различава ясно, първо, от терминологията, използвана за състава на Съвета в член 16, параграф 2 ДЕС, съгласно който „Съветът се *състои* от един *представител* на всяка държава членка на министерско равнище“⁶³. Следователно разпоредбата относно Съвета се отнася не до министрите, действащи в тяхното национално качество, а до Съвета като институция на Съюза, съставена от представители на всяка държава членка.

59 Вж. по-конкретно член 1, първо изречение от Протокол № 14.

60 Най-важната езикова разлика се отнася до заместването на израза „министрите [...] могат да се събират на неофициални срещи“ с използваните понастоящем думи „министрите [...] се събират на неофициални срещи“. Все пак от езикова гледна точка според мен това изменение по-скоро потвърждава предложеното в следващите точки тълкуване, според което Протокол № 14 не разрешава на министрите на държавите членки, чиято парична единица е еврото, да се събират, а отбелязва факта, че те се събират. Текстът на италиански език съответства на текстовете на френски, немски, нидерландски и португалски език. Текстът на испански език използва бъдещо време „mantendrán“. Текстът на английски език обаче е по-двусмислен, тъй като замества израза „may meet“ с израза „shall meet“. Терминът „shall“, обикновено изразяващ задължение, явно се отнася до неофициалния характер на срещите (shall meet *informally*), който представлява, както видяхме, основна характеристика на Еврогрупата (вж. т. 84 и сл. по-горе).

61 Вж. точка 102 по-долу.

62 От систематична гледна точка може също да се отбележи като сам по себе си не решаващ, а указателен елемент, че Еврогрупата е посочена в Договорите не сред институциите, а в главата, посветена на специфичните разпоредби за държавите членки, чиято парична единица е еврото, и в специален протокол.

63 Курсивът е мой.

98. На второ място, използваните в член 137 ДФЕС и в Протокол № 14 термини се различават ясно и от използваните в член 136, параграф 2 и член 138, параграф 3 ДФЕС, които се отнасят до обсъжданията на мерки, засягащи изключително държавите членки, чиято парична единица е еврото⁶⁴. Всъщност тези разпоредби предвиждат, че „единствено членовете на Съвета, представляващи държавите членки, чиято парична единица е еврото, участват в гласуването“⁶⁵. Същите термини са използвани и в член 15 от Регламент № 472/2013, в същия смисъл е и текстът на член 139, параграф 4 ДФЕС във връзка с параграф 1 от същия член.

99. Използването на толкова различни термини според мен потвърждава, че когато съставителите на Договора от Лисабон са искали да посочат представителите на държавите членки, чиято парична единица е еврото, действащи в рамките на институцията или орган на Съюза, те са използвали изрази, различни от използваните по отношение на Еврогрупата.

100. Впрочем, от *историческа* гледна точка от прочита на актовете на Конвента за бъдещето на Европа, в основата на разглежданите разпоредби, не личи намерение да се интегрира Еврогрупата в институционалната рамка на Съюза, а напротив, могат да се изведат по-скоро указания в обратния смисъл⁶⁶.

101. От *телеологична* гледна точка, направеният по-горе анализ на генезиса и функцията на Еврогрупата в конституционната структура на ИПС показва, че споменаването на Еврогрупата в член 137 ДФЕС и в Протокол № 14 има за цел формално признаване на вече съществуващо и външно за институционалната рамка на Съюза образувание. Чрез това признаване институциите на Съюза също така са оправомощени формално, чрез разпоредби на първичното право, да участват в този форум, по-специално Комисията, чието участие е станало задължително, и ЕЦБ, за която поканата да участва е станала задължителна. Освен това при липсата на учреден самостоятелен орган за вземане на решения за държавите членки от еврозоната това признаване е позволило да се запази основната роля на Съвета в областта на икономическата координация и да се посрещнат нуждите на другите държави членки.

102. Характеристиката на Еврогрупата като външна по отношение на правната уредба на Съюза позволява на последната да запази неофициалния си характер, който представлява основно изискване за нейната функция. Всъщност той позволява на Еврогрупата да действа като форум за политически обсъждания, в който може да се съгласуват сложни интереси и така да се постигнат компромиси между държавите членки, чиято парична единица е еврото.

103. Както вече бе подчертано, Еврогрупата действа като инструмент за координация, като „мост“ между отделните равнища на управлението на ИПС, а именно националното равнище и това на Съюза, за които координацията се осъществява по-специално чрез участието на Комисията и ЕЦБ в заседанията, и междуправителственото равнище, стоящо извън правните рамки на Съюза.

64 Член 136, параграф 2 ДФЕС се отнася до решенията относно мерки, отнасящи се изключително до държавите членки, чиято парична единица е еврото, посочени в параграф 1 от същия член. Член 138, параграф 3 ДФЕС се отнася до решенията относно мерките, взети съгласно параграф 2 от същия член, за да се осигури единно представителство в международните институции и конференции за държавите членки, чиято парична единица е еврото.

65 Курсивът е мой.

66 Вж. например „Френско-германският принос в икономическото управление“ (CONV 470/02), където се предлага, от една страна, да се „reconnaitre l'existence de l'Eurogroupe, dans un protocole annexé au Traité“ (курсивът е мой), а от друга страна, да се създаде Съвет Еуро-ЕКОФИН, съставен изключително от представители на държавите членки от еврозоната, както вече е предложила Комисията (вж. CONV 391/02). Това второ предложение, с което по същество в рамките на Съюза се създава решаващ орган ad hoc за държавите членки, чиято парична единица е еврото, не е било прието.

104. Задължителното участие на Комисията, която запазва ролята си на пазител на Договорите, както следва от член 17, параграф 1 ДЕС⁶⁷, цели по-специално да гарантира, че дейностите на този дискуссионен форум протичат по начин, съвместим с правото на Съюза, с който те са свързани. Освен това, по силата на принципа на равно третиране на държавите членки Комисията има задължението да бъде неутрална и е в състояние да изготви по-добър цялостен преглед на проблематиките, присъщи на еврозоната, и по-балансиран диалог между различните участници⁶⁸. Що се отнася до участието на ЕЦБ, то отговаря на вече споменатото изискване да се осигури връзка между икономическата и паричната политика в рамките на ИПС⁶⁹, при спазване на независимостта на ЕЦБ.

105. Според мен констатацията за външния характер на Еврогрупата спрямо институционалната рамка на Съюза не се поставя под въпрос от обстоятелството, че това образувание е споменато в разпоредби на вторичното право на Съюза. Всъщност тези разпоредби не определят предоставянето на специфични правомощия на Еврогрупата, а ѝ позволяват да получава информация и да провежда информирани обсъждания по въпроси, свързани с икономическите политики в еврозоната или от значение за единната валута. Наистина тези разпоредби вписват Еврогрупата в механизми за надзор (*oversight*) и отговорност (*accountability*), предвидени в правото на Съюза, но в съответствие с квази междууправителствения подход, упоменат в точки 51—53 по-горе, те отговарят на изискването за свързване на компетентността на Съюза с икономическите политики, които остават в рамките на компетентността на държавите членки.

106. В заключение, според мен от всички изложени по-горе съображения следва, че Еврогрупата трябва да се счита за образувание, израз на особена форма на междууправителствени отношения, съществуващо в конституционната структура на ИПС⁷⁰. Създадено като строго междууправителствено образувание в сложните рамки на координация на икономическите политики на държавите членки в рамките на ИПС, то изпълнява функцията на връзка между държавната сфера и тази на Съюза. Договорът от Лисабон признава съществуването на това външно за правната рамка на Съюза образувание и формализира участието на Комисията и на ЕЦБ в работата му, но не предвижда да измени правното му естество, тясно свързано с ролята му на „мост“ между държавите членки и Съюза.

107. От всичко това следва, че тъй като Еврогрупата е образувание извън институционалната и правната рамка на Съюза, юрисдикциите на Съюза не разполагат с правораздавателна компетентност да разглеждат иски за обезщетение за вреди, предявени срещу това образувание по смисъла на член 340, втора алинея ДФЕС за евентуални вреди, причинени от действия, за които се твърди, че са извършени от Еврогрупата. От това следва, че тъй като Общият съд е признал тази съдебна компетентност в обжалваните съдебни решения, същите са опорочени от грешка при прилагане на правото и трябва да бъдат отменени, доколкото признават компетентността на юрисдикциите на Съюза по отношение на иски за обезщетение за вреди, предявени срещу Еврогрупата.

108. Този извод не се поставя под съмнение от съображения, изведени от принципа на правовата държава (или на „правовия Съюз“, съгласно използвания от Общия съд език) от гледна точка на изисквания, свързани със спазването на принципа на ефективна съдебна защита. Ще разгледам този въпрос в следващия раздел.

⁶⁷ Вж. по аналогия точка 59 от решение *Ledra*, посочено по-горе.

⁶⁸ В качеството си на орган за събиране и обработване на информацията, необходима за упражняването на надзора, Комисията също така синтезира общите тенденции в икономическото развитие и се оказва в особено подходящо положение, за да предложи общата преценка на икономическото положение на еврозоната. Комисията се консултира с Еврогрупата относно всички важни решения, за които отговаря в рамките на ИПС.

⁶⁹ Вж. точки 63—68 по-горе.

⁷⁰ Несъмнено то не е израз на форма на засилено сътрудничество между държавите членки, тъй като изискванията на членове 20 ДЕС и 326—334 ДФЕС не са изпълнени, нито изглежда сравнимо с други форми на сътрудничество, съществували в миналото, като сътрудничеството в областта на правосъдието и вътрешните работи в рамките на Договора от Маастрихт.

5. По принципа на ефективна съдебна защита

109. В обжалваните съдебни решения Общият съд приема, че непризнаването на Еврогрупата като образувание на Съюза би било в противоречие с принципа на „правовия Съюз“, доколкото би позволило създаването в правния ред на Съюза на образувания, чиито актове и действия не могат да ангажират отговорността на последния⁷¹.

110. Принципът на ефективна съдебна защита представлява общ принцип на правото на Съюза, който произтича от общите конституционни традиции на държавите членки, закрепен е в членове 6 и 13 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г., и понастоящем е потвърден в член 47 от Хартата на основните права⁷².

111. Изводът относно правния характер на Еврогрупата, който изключва квалифицирането ѝ като институция по смисъла на член 340, втора алинея ДФЕС, не засяга пълното прилагане на принципа на ефективна съдебна защита и не противоречи на идеята за „правов Съюз“. Всъщност на правните субекти е осигурен достъп до съдебна защита чрез възможността да предявят иск за извъндоговорна отговорност срещу институциите, които приемат актовете и извършват действията, транспониращи и развиващи заключенията на Еврогрупата.

112. Както бе подчертано в точка 90 по-горе, при липсата на формална компетентност на Еврогрупата политическите споразумения, постигнати в рамките на последната, се конкретизират и прилагат в актове и действия на други органи, независимо дали са на Съюза или извън неговата правна рамка. Следователно дейността на Еврогрупата предхожда предприемането на действия, свързани с различни органи. Еврогрупата действа на етап, който, макар и важен, представлява част от по-широк „*decision making process*“.

113. Фактът, че Еврогрупата не е квалифицирана като „институция“ по смисъла на член 340, втора алинея ДФЕС, не изключва отговорността на Съюза, когато са изпълнени припомнените в точка 38 условия, по отношение на действията, с които Съветът и Комисията са приложили решенията на Еврогрупата. Частноправните субекти могат да предявят иск за обезщетение на основание член 340, втора алинея ДФЕС срещу органите на Съюза, които прилагат споразуменията, сключени в рамките на Еврогрупата, като обикновено това е Съветът.

114. Така, що се отнася по-специално до конкретния случай, жалбоподателите в първоинстанционното производство са могли най-напред да предявят иск срещу Съвета, за да поискат обезщетение, във връзка с приемането на Решение 2013/236 (поне що се отнася до някои предвидени в него мерки), както и срещу Комисията и ЕЦБ във връзка с разглеждането на изпълнението на програмата за макроикономически мерки за Кипър съгласно член 1, параграф 2 от това решение⁷³.

115. Освен това по силата на принципите, изведени в решение *Ledra*, ищите са могли да предявят иск срещу Комисията и ЕЦБ, за да получат обезщетение за вредите, които евентуално са претърпели поради твърдените незаконосъобразни действия на тези институции при договарянето и подписването на Меморандума за разбирателство от 26 април 2013 г.⁷⁴

71 Точка 114 (дело Т-680/13) и точка 110 (дело Т-786/14) от обжалваните съдебни решения.

72 Вж. *inter alia* решение от 24 юни 2019 г., Комисия/Полша (Независимост на Върховния съд) (С-619/18, ЕУ:С:2019:531, т. 49).

73 Вж. точки 192 и 198 (дело Т-680/13) и точки 191 и 197 (дело Т-786/14) от обжалваните съдебни решения.

74 Вж. точки 201 и 203 (дело Т-680/13) и точки 200 и 202 (решение Т-786/14) от обжалваните съдебни решения, както и цитираните точки от решение *Ledra*.

116. По този начин на ищците е гарантирана възможността да предявят иск за обезщетение за вредите, които твърдят, че са претърпели в резултат от изпълнението на това, което те определят като „изготвения план за действие“ в декларацията на Еврогрупата от 25 март 2013 г.⁷⁵

117. Евантуален иск за обезщетение, предявен срещу Еврогрупата, не би допринесъл особено за по-широка възможност за защита в сравнение с горепосочената. Ако бе допустим на основание член 340, втора алинея ДФЕС, той при всички случаи би целял да се ангажира отговорността на Съюза за евентуални вредоносни действия на това образувание. Всъщност Еврогрупата несъмнено няма правосубектност⁷⁶, докато Съюзът е единственото образувание, заедно с ЕЦБ⁷⁷, което има собствена правосубектност. Следователно отговорността за евентуалните вреди, причинени от действията на Еврогрупата, ще се носи от Съюза. Резултатът не се променя, ако Съюзът може да отговаря за действията на Съвета и Комисията за прилагане на решенията на Еврогрупата, както подчертах.

118. Следва да се вземе предвид и участието на Комисията в заседанията на Еврогрупата.

119. В това отношение в самото начало ще отбележа, че за да се определи дали дадена институция на Съюза може да носи отговорност на основание член 340, втора алинея ДФЕС за нарушение на права на частноправните субекти, което трябва да е резултат от достатъчно съществено нарушение на правна норма, която цели да предостави права на частноправните субекти⁷⁸, от съществено значение е да се установи точно действието на тази институция, което е допринесло съществено за извършването на нарушението. Следователно с оглед на веригата от събития трябва да се установи дали ако съответната институция бе решила да действа по различен начин, това би предотвратило разглежданото нарушение.

120. Що се отнася конкретно до декларациите на Еврогрупата, Съдът вече е имал повод да обясни, че такива изявления, които отразяват резултатите от проведените в рамките на същата обсъждания и постигнатите в тях политически споразумения, не представляват израз на правомощието на Комисията за вземане на решения⁷⁹ и следователно сами по себе си не могат да бъдат вменени на тази институция.

121. Съдът обаче подчертава също, че от член 17, параграф 1 ДЕС следва, че Комисията „допринася за общия интерес на Съюза“ и „съблюдава прилагането на правото на Съюза“⁸⁰ и запазва ролята на пазител на Договорите, произтичаща от тази разпоредба, включително когато действа извън правната рамка на Съюза⁸¹.

122. В това отношение следва да се отбележи, че заседанията на Еврогрупата имат за цел да позволят все по-тясно координиране на икономическите политики в еврозоната. С участието си в тези заседания, което след влизането в сила на Договора от Лисабон става задължително, Комисията допринася съществено за провежданите в рамките на Еврогрупата обсъждания и за дейностите на последната. При тези условия следва да се приеме, че с участието си в заседанията в рамките на това образувание Комисията допринася за общия интерес на Съюза⁸².

75 Вж. точка 20 от исковата молба, подадена от ищците в първоинстанционното производство по дело C-603/18 P.

76 Вж. в това отношение заключението на генералния адвокат Wathelet по съединени дела Mallis и др./Комисия и ЕЦБ (C-105/15 P—C-109/15 P, EU:C:2016:294, т. 63).

77 Вж. член 47 ДЕС и член 282, параграф 3 ДФЕС.

78 Вж. решение Ledra, точка 65 и цитираната установена съдебна практика.

79 Вж. решение Mallis, точка 57.

80 Вж. решение Pringle, точка 163 и решение Ledra, точка 57.

81 Вж. по аналогия решение Ledra, точка 59.

82 Вж. по аналогия решение Pringle, точка 164.

123. При тези условия, когато Комисията участва в заседанията на Еврогрупата, тя не може да допринесе със своето поведение за нарушаването на правилата на Съюза⁸³.

124. В това отношение подчертавам, че дори когато действат извън рамката на Съюза, институциите на Съюза са длъжни стриктно да спазват право на Съюза и Хартата на основните права остава приложима за тях⁸⁴.

125. Задължителното участие на Комисията в заседанията на Еврогрупата, в рамките на които тя запазва посочената по-горе роля на пазител на Договорите, така както произтича от член 17, параграф 1 ДЕС, и изпълняваните от нея функции ѝ позволяват да контролира дали дейностите на Еврогрупата са съобразени с правото на Съюза, и по-специално с Хартата⁸⁵.

126. От гореизложеното следва, че не е изключено при изключителни обстоятелства да се ангажира отговорността на Комисията за вредоносните последици, произтичащи от евентуално ѝ бездействие при контрола на съвместимостта на решенията на Еврогрупата с правото на Съюза⁸⁶. Това добавя допълнителна степен на ефективност на съдебната защита, гарантирана на правните субекти.

6. Заключение съображения

127. От направения анализ следва, че според мен Общият съд неправилно е признал своята компетентност по отношение на искове за обезщетение за вреди, предявени на основание член 340, втора алинея ДФЕС срещу Еврогрупата. Следователно обжалваните съдебни решения трябва да бъдат отменени в частта, в която признават на Общия съд такава правораздавателна компетентност.

128. В настоящия случай считам, че съгласно член 61, първа алинея от Статута на Съда фазата на производството позволява Съдът сам да постанови окончателно решение по този аспект на спора. Всъщност от изложените в точки 106 и 107 по-горе заключения следва, че възраженията за недопустимост, повдигнати от Съвета в първоинстанционното производство по отношение на Еврогрупата, трябва да бъдат уважени.

129. Накрая, що се отнася до съдебните разноски, ако Съдът възприеме преценката ми, тогава ищците в първоинстанционното производство са губещи страни съответно по дела C-597/18 P и C-598/18 P и следва да бъдат осъдени да заплатят съдебните разноски по тези две дела⁸⁷, докато Република Финландия следва да понесе направените от нея съдебни разноски.

83 Вж. в това отношение заключението на генералния адвокат Wahl по съединени дела Ledra Advertising и др./Комисия и ЕЦБ (C-8/15 P—C-10/15 P, EU:C:2016:290, т. 69).

84 Вж. решение Ledra, точка 67, както и заключението на генералния адвокат Wahl по съединени дела Ledra Advertising и др./Комисия и ЕЦБ (C-8/15 P—C-10/15 P, EU:C:2016:290, т. 69 и 85). Вж. също становището на генералния адвокат Kokott по дело Pringle (C-370/12, EU:C:2012:675, т. 176).

85 Вж. по аналогия решение Pringle, т. 164. В това отношение обаче следва да се отбележи, че за разлика от хипотезата на Договора за ЕМС, в който член 13, параграфи 3 и 4 възлага специфични задачи и следователно правомощие (задължение) за блокиране на целия процес на приемане на евентуално увреждащото действие (вж. т. 58 и 59 от решение Ledra и точка 82 от заключението на генералния адвокат Wathelet по съединени дела Mallis и др./Комисия и ЕЦБ (C-105/15 P — C-109/15 P, EU:C:2016:294), Комисията не разполага с подобни правомощия в рамките на Еврогрупата.

86 Вж. по аналогия решение Ledra, точка 64.

87 По силата на член 184, параграф 2, член 138, параграф 1 и член 140, параграф 1 от Процедурния правилник на Съда, като последните два члена са приложими към производствата по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от същия правилник.

VI. Заключение

130. С оглед на изложените по-горе съображения предлагам на Съда да се произнесе по следния начин:

- „1) Отменя решения на Общия съд на Европейския съюз от 13 юли 2018 г., К. Chrysostomides & Co. и др./Съвет и др. (Т-680/13, EU:Т:2018:486), и Bourdouvali и др./Съвет и др. (Т-786/14, EU:Т:2018:487), в частта, в която се отхвърлят възраженията за недопустимост, повдигнати от Съвета на Европейския съюз по отношение на Еврогрупата.
- 2) Исковете, подадени в първоинстанционното производство от К. Chrysostomides & Co. и др. и от Bourdouvali и др., са недопустими, доколкото са насочени срещу Еврогрупата.
- 3) Осъжда К. Chrysostomides & Co. и др. и Bourdouvali и др. да заплатят съдебните разноски в производствата по обжалване по дела С-597/18 Р и С-598/18 Р.
- 4) Република Финландия понася направените от нея съдебни разноски“.